

KRISZTUS ISTENSÉGÉRŐL

**AZ IGAZSÁG
SZABADOKKÁ TESZ TITEKET**

**TAGSÁGOM
AZ ŐRTORONY-TÁRSASÁGBAN**

KRISZTUS ISTENSÉGÉRŐL

**AZ IGAZSÁG
SZABADOKKÁ TESZ TITEKET**

**TAGSÁGOM
AZ ŐRTORONY-TÁRSASÁGBAN**

„JÓ HÍR” Hungarian Literature Mission
Box 602, Center Harbor, NH 03226 USA

és

EVANGÉLIUMI KIADÓ
Ganzenstr. 13, D-Stuttgart 80
G.T.D.

KRISZTUS ISTENSÉGÉRŐL

Egy örvendező keresztyén levele
JEHOVA EGYIK TANÚJÁHOZ
a szeretet postáján

Kedves Jehova Tanúja!

Igen köszönöm, hogy nálam járt, és elhozta az írásait. Mai istentelen életmódú korunkban nyilván sokan becsapják az ajtót az Ön orra előtt. Én azonban örülök, hogy eljött hozzám. Magam is érdeklődöm a szellemi dolgok iránt, és szívesen elbeszélgetek másokkal is a bibliai igazságokról.

Beszélgethetnénk most egy kicsit a Biblia néhány fontos pontjáról? Hogy ezek most nyomtatásban fekszenek Ön előtt, annak az az előnye, hogy Ön alaposan és teljes nyugalomban – és bizonyára tárgyilagosan is, ahogyan azt remélem – foglalkozhat velük.

Hadd mondjam el először is, hogy Jehova Tanúinak vannak olyan tulajdonságaik, amelyeket csodálok. A szervezetükért való buzgalmuk és iránta való engedelmességük felülmúlja sok vallásos csoportét. Ugyanígy dicséretre méltó a Biblia iránti érdeklődésük. Feltételezem, hogy mint a legtöbb Jehova Tanúja, úgy Ön is hetenként több órát tölt el bibliatanulmányozással. Személyes rokonvonásaink is vannak. Osztozom aggodalmában, melyet a keresztyénség nagy részének vallási hanyatlása miatt érez, az evolúció elleni tanításukban, és az elkövetkező harmagedoni csatában való hitükben, amikor Isten megsemmisíti a Sátán hatalmasságait, és megalapítja országát itt e földön, amelyen egyetemes békesség és igazságosság uralkodik majd.

Ahelyett, hogy egy sor tanítás fölött vitatkoznánk, azt szeretném ajánlani, most inkább azzal foglalkozunk, ami

mindegyik közt talán a legfontosabb pont, tudniillik Jézus Krisztus személyével.

Mindketten hisszük azt, hogy Jézus Krisztus tökéletes ember volt, és az Atyától megkülönböztetendő személy. Ön azonban azt vallja, hogy Krisztus földi élete előtt szellemi teremtmény, mégpedig Mihály arkangyal volt, tehát Isten teremtménye, aki a megkeresztelésénél lett Messiássá. Önök egyik ismert irata, az „Örök életre vezető igazság” szerint (48. oldal) Jézus „nem Isten” (noha „Isten Fia”). A 24. oldalon a Jn 1,1 ilyen magyarázatát találjuk: „Az Ige valami Istenhez hasonló hatalmasság volt”. Az Önök bibliafordítása, az „Új-világ” fordítás szerint ebben az ígében Krisztus „egy Isten”, de nem „AZ ISTEN”. Más szavakkal: azt tanítják, hogy „Jézus Jehovának alárendelt személy volt, ma is az, és az is marad”, és hogy „Krisztus nem egyenrangú Istennel” (Órtorony 1957, április).

Vajon igazolja-e a Biblia mindezeket az állításokat, vagy pedig azt tanítja, hogy Krisztus Isten? Ez rendkívül fontos kérdés.

Szeretném a következő pontokra felhívni az Ön figyelmét, és kérni, hogy imádságos szívvel gondolja át ezeket:

1. Számos verse van a Bibliának, amelyek nyomatékosan és a leghatározottabban hirdetik Krisztus Isten-voltát. A Máté 1,23 Krisztust „Immánuel”-nek nevezi, ami azt jelenti: „velünk az Isten”. Amikor Tamás megérintette a feltámadott Úr sebeit, így kiáltott fel: „Én Uram és én Istenem!” Az a magyarázat, amelyet erre számos Jehova Tanúja ad, hogy ti. Tamás, amikor „én Uram”-at mondott, az Krisztusra vonatkozott, amikor azonban azt mondta „én Istenem”, már az Atya Istent értette, minden alapot nélkülöz. Tamás Krisztust Urának és egyúttal Istenének nevezte, és Krisztus nem igazította helyre őt.

Ugyancsak világosan megerősíti Krisztus istenségét a Kol

2,9, amikor ezt mondja: „Őbenne lakozik az isteni lényeg egész teljessége testileg” („Új-világ” fordítás).

István vértanú Jézust „Úr”-nak nevezte (Csel 7,59-60), és nekünk is Úrnak kell vallanunk Jézust (Róm 10,9; 1Kor 12,3). Az „Úr” eredeti görög szava ezekben a versekben „Kyrios”, amely Jehova görög neve az Ószövetség (ezentúl: ÓSZ) görög fordításában. Nem egyértelműen következik-e ebből, hogy Krisztus az Úr („Kyrios”) Jehova Isten?

2. Vannak igeversek, amelyek arra utalnak, hogy az Újszövetség (ezentúl: ÚSZ) Krisztusa azonos az ÓSZ Jehovájával. Például Ézsaiás a 6,1–10-ben Jehováról ír, János pedig azt mondja a Jn 12,31-42-ben, hogy Ézsaiás látta Jézus dicsőségét, és Róla szólt (41. vers).

A 2Móz 34,14-ben világosan meg van írva, hogy Jehován kívül senkit nem szabad imádnunk. Mégis a Zsid 1,6 szerint az angyalok Krisztust imádják. Ézsaiás Jehovát az „Első”-nek és „Utolsó”-nak nevezi, a Jelenések könyvében azonban Krisztus „az Első és az Utolsó”. Mivel nem lehet két „első”, sem két „utolsó”, nem világos-e ebből, hogy mind Jehova, mind Krisztus: Isten?! Ez azt mutatja, hogy a „Jehova” szót nem csupán az Atya Isten megnevezésére, hanem a Fiú Istenre is használja az Ige. Noha különféle személyek, mindkettő neve „Jehova”, mert mindegyikük bírja az istenséget. (Jehova helyesebb alakja: Jahve.)

3. KRISZTUS tulajdonságai is mutatják, hogy Ő Isten. Jézus Krisztus mindent tudó (Jn 1,48; 2,25; 6,64; 16,30; 21,17). Öröktől fogva való (Mik 5,2), mindenható (Mt 28,18; Zsid 1,3), büntelen (Jn 8,46) és változhatatlan (Zsid 13,8). Mivel mindezekkel a tulajdonságokkal csak Isten rendelkezik, mutatják, hogy Krisztus Isten.

4. Krisztus bizonyos cselekedetei is bizonyítják, hogy Ő Isten. Jézus Krisztusnak hatalma van arra, hogy bűnöket bocsásson meg (Mk 2,5-7; Ef 1,7), hatalma van a természet

felett (Mt 8,25), örök életet ad (Jn 10,28; 17,2), és megítéli a világot (Jn 5,22.27). Mivel mindezt csak Isten cselekedheti meg, nem az következik-e ebből, hogy Krisztus Isten?

5. Krisztusnak hódoltak, imádták Őt. Imádták Őt mind az angyalok (Zsid 1,6), mind az emberek (Mt 14,33), pedig csak Jehovát illeti meg a hódolat (imádat) (2Móz 34,14). Krisztus maga mondotta, hogy csak Istent illeti meg az imáadás. Ha Krisztus Földre születése előtti létében (előegzisztenciájában) Mihály arkangyal lett volna, hogyan fogadhatott volna el imádatot, mikor az angyaloknak nem szabad imádatot elfogadni (Jel 19,10; 22,8-9)? Ha Krisztus nem Isten, akkor az Ő imádasá bálványimáadás lenne.

Hogyan állunk tehát a Jn 1,1-gyel? Önök azt mondják: „Krisztus, az Ige egy Isten volt” – legalábbis így áll Jehova tanúinak „Új-világ” fordításában. A fordítóik azt mondják, hogy azért kellett így fordítani, mert az Isten görög szava „theos” itt határozott névelő („ho”) nélkül fordul elő.

Önöknek valóban igazuk van, amikor azt mondják, hogy a Jn 1,1-ben az Isten görög szava határozott névelő nélkül áll. De a görög nyelv jó ismerői megegyeznek abban, hogy ez nem jelenti azt, mintha az „Isten” szó elé itt a határozatlan névelőt, tehát „egy”-et kellene tennünk. A görög nyelvten szerkezeti szabályai indokolják, hogy miért kell itt a határozott névelőt elhagyni.

A határozott állítványkiegészítő, amely megelőzi az ígét, nem használatos határozott névelővel. A Jn 1,1-ben a görög szórend „theos en ho Logos” (Isten volt az Ige). Az alany „az Ige”, az ige: „volt” és az állítványkiegészítő: Isten. Az állítványkiegészítő általában követi az ígét, ez esetben azonban megelőzi, és ezért nem szükséges semmiféle névelő.

Amikor egy görög szerző ki akart emelni valamilyen személyt vagy dolgot, amely állítványkiegészítő-esetben

állt, akkor azt inkább az ige elé tette és nem mögé. Ezt tette János is, hogy hangsúlyozza azt a tényt, hogy az Ige (Krisztus) Isten rangjával és tulajdonságaival rendelkezik. A görög nyelvtannak ez az alapvető szabálya megerősíti ily módon Krisztus istenségét, és semmiképpen nem indokolja az ilyen fordítást, hogy: „Az Ige egy Isten volt” (a sok közül). János szándéka szerint a fordítás így hangozhatnék: „Az Ige teljességgel Isten volt”, vagy „Az Ige mindenestől Isten volt”.

További megállapításunk, hogy a névelő nélküli „theos” isteni lényeket jelent, míg a „theos” névelővel az isteni Személyre utal (lásd Dana és Mantley: A Manuel Grammar of the Greek New Testament, – A görög ÚSZ kézi nyelvtana, 139. lap). A „theos” egyúttal határozott névszó, és ezért nem lehet eléje a határozatlan „egy” névelőt tenni.

Fontos szem előtt tartanunk, hogy amikor a Jn 1,1 azt mondja „Az Ige Isten volt”, ez nem azt jelenti, hogy „Jézus volt az Atya Isten”, vagy „Jézus volt a Szentháromság”. A Jehova Tanúinak „Az Ige – akiről János beszél” című füzet a 6. lapon tévesen próbálja levonni azt a következtetést, hogy ez az, amit a nem-Jehova Tanúi „Az Ige Isten volt” fordításon értenek. Ez azonban semmiképpen sincs így! Ahogyan már utaltunk is erre, ez a mondat az Ige isteni rangját emeli ki. János ezzel azt közli velünk, hogy az Ige már kezdetben megvolt, hogy az Atya Istennél volt, és hogy a teljes istenség birtokosa volt.

Azt is meg kell tudnia, hogy vannak igeversek, amelyek világosan Krisztusra utalnak, amelyekben az „Isten” szó határozott névelővel fordul elő, és ezek is mutatják, hogy Krisztus az „Isten”, azaz Jehova (pl. a Mt 1,23, amely kijelenti, hogy Jézus Immánuel, ami a görög nyelvben azt jelenti: „Velünk az Isten”. Jézus ezek szerint a Jehova Isten).

Őnök azt mondják, hogy Krisztus az „Új-világ” fordítás szerint a Jn 1,1-ben „egy-Isten” – egyvalaki, akit Jehova teremtett. Hogyan lehetne Krisztus „egy Isten”, ha egyszer Jehova azt mondja az Ézs 43,10-ben, hogy sem előtte, sem utána nincs Isten. Jehova soha nem alkotna Istent, hiszen Ő maga mondja: „Előttem Isten nem alkottatott, és utánam sem lett” („Új-világ” fordítás).

A Jn 1,1 kimondja, hogy az Ige (Krisztus) Istennél volt. És Jehova mégis azt jelenti ki az 5Móz 32,39-ben: „Nincs Isten kívülem”. Ha Krisztus nem Isten, hanem „egyik Isten”, akkor ez ellene mond az 5Móz 32,39-nek.

Bizonyára ismeretes Ön előtt, hogy az Ézs 9,6 Jézus Krisztust „erős Isten”-nek nevezi. Kétségtől Önénél is, mint Jehova többi tanújánál megvan a kész válasz erre a versre. Őnök úgy magyarázzák, hogy Krisztus ugyan „az erős Isten”, de nem „a mindenható Isten”. Őnök azt mondják, hogy Krisztus az erős, de nem a mindenható, és Jehova a mindenható, de nem az erős. A Jer 32,18 mégis azt bizonyítja, hogy Jehova az erős. Mivel tehát Krisztus az Ézs 9,6 szerint az erős Isten, és ugyanúgy Jehova a Jer 32,18 szerint az erős Isten, tehát mindkettő Isten. Mindkettőben megvan a teljes istenség.

De hogy állunk a Kol 1,15-17-tel? Jehova tanúi erre az igehelyre hivatkoznak, hogy alátámasszák vele tanításukat, mely szerint Krisztust Jehova teremtette (lásd „Az örök életre vezető igazság”-ot, 47. lap). Ez kivált a 15. versben lévő szavakra utal, hogy „a teremtmények között az elsőszülött”.

Ha ez az igever is mégis tényleg azt tanítaná, hogy Jézus Krisztus a Jehova által alkotott első számú teremtmény, akkor az „elsőnek teremtett” kifejezést használná Krisztussal kapcsolatban, és nem az „elsőszülött”-et. A kettőre két különböző szó van a görögben, különböző jelentésekkel.

A Kol 1,15 nem az elsőnek teremtett kifejezést (protoktistos) használja, hanem a „prototokos”-t (elsőszülöttet). Ez utóbbi szó örökös, elsőnek születettet jelent, aki egy rendszerben a legfelsőbb rangot képviseli. A Kol 1,15 tehát azt tanítja, hogy Krisztus az első minden teremtmény fölött, Ő minden dolog örököse. Parancsoló Úr mindenek felett.

Az Őnök „Új-világ” fordítása a Kol 1,15-17-hez négyszer hozzáfűzi az „egyéb” szót, tehát Krisztus „minden egyebet teremtett”, azaz minden egyebet, csak önmagát nem. Az „egyéb” szó közbeszúrása azonban teljesen alaptalan. A görög szövegben nem található. Ezt el is ismerik az „Új-világ” fordítás készítői azzal, hogy az „egyéb” szavakat zárójelbe teszik. Nyilván azért iktatták be ezeket, hogy így feleljenek meg annak az önhatalmú feltételezésnek, hogy az elsőszülöttség első teremtettségnek felel meg. De amint láttuk, ez utóbbi jelentése nem elsőszülött, és ezért helytelen az „egyéb” szavakat hozzáfűzni. Az egész Szentírásban egyetlen igever sincs, amely azt mondaná, hogy Krisztust Jehova teremtette.

Felvetheti valaki a Jelenések 3,14 kérdését. Ezt az igeverset az „Új-világ” fordítás tévesen adja vissza. „Az Isten teremtetésének kezdete” mondatot így kellene fordítani: „Az Isten teremtetésének kiindulópontja (vagy eredete)”. A kiindulópont (forrás) görög szava az arché. Ez egybehangzik a Kol 1,16 és Jn 1,13 kijelentéseivel, amelyek szerint minde- nek Általa teremtetek, azaz mindenek eredete vagy forrása Jézus Krisztusban van. Mivel pedig minden Krisztus által jött létre (Jn 1,3), és mindenek készítője Jehova (Zsid 3,4)), tehát mindkét Személy birtokában van az Istenség mindenható teremtető hatalmának, és ezért teljes értelemben véve Isten.

És hogyan állunk a Fil 2,6-tal? Az „Új-világ” fordítás ebből azt olvassa ki, hogy Krisztus nem volt egyenrangú

Istennel, és nem is akart az lenni: „Aki, noha isteni létformában volt, nem ragadta meg azt erőszakkal, hogy ti. Istenhez hasonló legyen”. Az Elberfeldi fordításban viszont ezt olvassuk: „Aki, mikor Istennek formájában volt, nem tekintette ragadománynak azt, hogy Ő Istennel egyenlő”. Ez a görög szövegnek elég gyenge fordítása. Luther így fordítja: „Aki, noha isteni alakban volt, nem tekintette zsákmánynak Istennel való egyenlőségét”. Legtálálóbban mégis Menge adja vissza a görög értelmet: „Aki, noha isteni létformát birtokolt, az Istennel való egyenlőségét nem tekintette erőszakkal megtartandó zsákmánynak”.

Fontos emlékeznünk arra, hogy a Fil 2,5-8 Krisztus testlételeéről szól. Arról, hogyan hagyta el a mennyei dicsőséget, és hogyan jött el a Földre. Amikor a Fil 2,5 megemlíti, hogy nem ragaszkodott mint Istent megillető előjogaihoz (azaz nem ragadta azt meg erősen, mint valami zsákmányt), ezzel azt fejezi ki, hogy Ő készségesen jött el a Földre. Fontos azonban, hogy ne hagyjuk figyelmen kívül a 6. vers első felét, amely azt mondja: „Isten formájában volt”. A „forma” szó lényeghez tartozó tulajdonságot (ismertető jelet) fejez ki. Mivel tehát Krisztus Isten formájában volt, azaz Isten tulajdonságaival, más szavakkal: az Isten ismertető jegyeivel rendelkezett, téves állítás az, mint-ha Ő nem akart volna Istennel egyenlő lenni. Ő már Isten volt, és ma is az. Az a felfogás, amely szerint az Istennel való egyenlősége olyasmi volt, amelyet először magához kellett ragadnia, nem jön számításba ama tény által, hogy Ő már Isten formájában létezett.

És hogy áll a helyzet a Jn 10,30-al? Föltételezem, hogy mint Jehova többi tanúja, Ön is úgy vélekedik: az „én és az Atya egy vagyunk” azt jelenti, hogy noha Krisztus szándékában egy volt az Atyával, de nem volt egy lénye és természete szerint. De ha Jézus valóban csak ennyit mon-

dott volna, akkor miért akarták Őt a zsidók megkövezni? Hiszen a szándéka szerintük is ugyanaz volt, mint az Istené. A Jn 10,33 pedig megmagyarázza, hogy istenkáromlást akarták megkövezni, mert azzal az igénnyel lépett fel, hogy Ő Isten! Bár az „Új-világ” fordítás itt is az „egy Isten” kifejezést használja, de mint már korábban is megmagyaráztuk, a „theos” határozott névszó, és névelő nélkül isteni lényegre utal. Ahogyan azt a Jn 5,18 kijelenti, a zsidók számára az a tény, hogy Jézus Istent Atyjának nevezte, egyértelmű volt azzal, hogy magát „Istennel egyenlővé” tette.

Azért foglalkoztam ilyen részletesen Jézus Krisztus Istenvoltával, mert ez az egész Szentírás középpontja. Isten maga jött el, hogy az embert kimentse a bűneiből. A Biblia azt tanítja, hogy Krisztushoz, mint Jehova-Istenhez kell fordulnunk üdvösségért és szabadulásért. A bűnök bocsánata abból fakad, hogy

1. elismerjük, hogy bűnösök vagyunk, akik rá vagyunk utalva Isten kegyelmére (Róm 3,10.23; Jer 17,9; Préd 7,20; Ef 2,1-2; 1Jn 1,8);
2. felismerjük, hogy Jézus Krisztus azzal a meghatározott céllal jött el a Földre, hogy érettünk, helyettünk elégtételt szerezzen halálával (Ézs 53,6; 1Pt 2,24; 3,18) azáltal, hogy Ő maga hordozta el a bűneinkért járó büntetést;
3. és szívünkbe fogadjuk Jézus Krisztust, mint Megváltót és Szabadítót (Csel 16,30-31; Jn 1,12; 3,16.36; 6,47; Csel 4,12; Róm 10,13).

Krisztus nem csupán azért jött, hogy Ádám vétkéért megbűnhődjék, és helyreállítsa a tökéletes emberi életet jogaival, földi váradalmaival és kilátásaival („Örök élethez vezérlő igazság” 48. old.). Ő azért jött, hogy a bűnöket megbocsássa (Ef 1,7), örök életet adjon (Jn 10,28; 17,2), bennünket megigazítson (igaznak nyilvánítson) kegyelme

által (Róm 3,24), hogy bűneinkért meghaljon (1Pt 2,24; 3,18; Róm 5,6-8), hogy minket önmagával kiengeszteljen (megszüntesse az ellenségeskedést Isten és ember között Róm 5,10), bennünket megváltson (kiváltson, felszabadítson) a bűn büntetése és hatalma alól (Gal 4,4-5; Ef 1,7), és bennünket Isten gyermekeivé tegyen (Jn 1,12).

A bűnök bocsánata nem abból származik, hogy az ember megkísérli kiállni a próbát, amelyben Ádám elbukott, sem abból, hogy megtartja a jóra való igyekvést (ahogy arra az Őrtorony 1956. évi novemberi kiadása biztat). Az ember próbálkozása által, hogy magát feddhetetlenül megőrizze, vagy a törvény megtartása által „nem igazul meg egy test sem” (Róm 3,20, „Új-világ” fordítás).

Hogyan jelenhet meg igazként a bűnös ember Isten előtt? A Biblia azt mondja: „Isten ingyen ajándéka az, hogy az Ő meg nem érdemelt jósága bennünket igaznak nyilvánít, megváltván minket a Krisztus Jézus által kifizetett váltságdíjjal, Őt állította oda Isten bűnáldozatul hit által az Ő vérében” (Róm 3,24-25, „Új-világ” fordítás). Krisztus engesztelő áldozata szerzi meg mindnyájunknak a bűnbocsánatot és megigazulást. „Ő általa van a mi váltságunk az Ő vérén történt kiváltás által: a bűnök bocsánata az Ő meg nem szolgált jóságának gazdagsága szerint” (Ef 1,7 „Új-világ” fordítás).

Őn is úgy nyerheti el bűnei bocsánatát, és úgy lehet Isten előtt tökéletesen igaz, ha elismeri, hogy Krisztus engesztelő áldozata Önért is történt, és elfogadja Őt személyes Megváltójának. Noha Őn bűnös, aki nem éri el Isten dicsőségét (azaz nem érheti el azt Róm 3,23), bűneire kegyelmet nyerhet, és Krisztus által megigazulhat, ha Őbenne hisz és bíz. Milliós és milliós ember, aki az elmúlt évszázadokban ezt megtette csodálatos változást tapasztalt szívében és életében, ahogy azt Ő meg is ígérte. Nem akar-e most Őn is

Krisztushoz fordulni, és kérni Őt, hogy bűneit bocsássa meg, és legyen az Üdvözítője?

* * *

„Ő a láthatatlan Isten képe, a teremtmények között az elsősülött. Mert benne teremtetett minden a mennyen és a földön, a láthatók és a láthatatlanok, akár királyi székek, akár uralmak, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok: minden általa és érte teremtetett. Ő előbb volt mindennél, és minden őbenne áll fenn. Ő a feje a testnek, a gyülekezetnek, ő a kezdet, az elsősülött a halottak közül, hogy minden tekintetben ő legyen az első. Mert tetszett az egész Teljességnek, hogy benne lakjék, és hogy általa békéltessen meg önmagával mindent, a földieket és a mennyieket úgy, hogy békességet szerzett a keresztfán kiontott vére által.”

Kol 1,15-20

„Mert benne lakik az istenség egész teljessége oszthatatlan egységben.”

Kol 2,9

„Ezekben a végső időkben a Fiú által szólt hozzánk (Isten), akit örökösévé tett mindennek, aki által a világot teremtette. Ő Isten dicsőségének a kisugárzása és lényének képmása, aki hatalmas szavával hordozza a mindenséget, aki miután minket bűneinktől megtisztított, a mennyei Felség jobbára ült.”

Zsid 1,2-3

„Bizony, tőle, általa és érte van minden: övé a dicsőség mindörökké. Ámen.”

Róm 11,36

AZ IGAZSÁG SZABADOKKÁ TESZ TITEKET!

Azokhoz, akik hitelt adnak az „Órtorony”-nak

„Ha ti megtartjátok az én Igémet, valóban tanítványaim vagytok; megismeritek az igazságot, és az igazság megszabadít titeket” (Jn 8,31-32).

Jézus Krisztusnak ezeket a szavait szívesen alkalmazzák magukra az „Órtorony-szervezet” tagjai. Azután elmondják, hogyan ismerték meg az igazságot, és hogyan lettek szabadok általa. De ha a hitükről beszélgetünk velük, hamarosan kiderül, hogy nem felszabadult követői Krisztusnak. Bizonyos betanult módszer szerint vezetik a hitről szóló beszélgetésüket, kínosan ügyelve arra, hogy el ne térjenek a sablontól. Szabályszerűen félnek a hit dolgáról való szabad beszélgetéstől. Szívesebben követik a maguk útját, hogysem ilyesmibe belemenjenek. Mitől félnek ezek az „Új-világ”-nak látszólag félelmet nem ismerő hirdetői?

Először is attól, hogy nem tudnak megfelelni a Krisztus követésével kapcsolatos kérdésekre; másodszor attól, hogy valaki valami jobbra taníthatja őket. Teokratikus (istenuralmi) álmvilágban élnek, amelyet szervezetük paradicsomként tüntet fel előttük. Rendszerük szerint teokratikus szervezetük az egyetlen Istentől származó szervezet ezen a Földön, amely ebben a világban Isten országának kezdetét jelenti.

Azt tanítják, hogy mindazok, akik teokratikus szervezetükön kívül vannak, a Sátán világának részesei, és az elkövetkezendő harmagedoni csatában elpusztulnak. Ezért rettegnek az Órtorony-hívők attól, hogy a szervezetből kizárják őket, mert a kizáratás számukra az Isten országából való örök élet elvesztését jelenti. Márpedig igen könnyen

kizárnak valakit, hiszen az Órtorony-társaság a törvény rendelkezéseire épült, nem pedig a keresztyénség alapelveire. A keresztyén szeretet helyébe lelki-szellemi diktatúrát helyeztek: előljáróik bírói hatalommal vannak felruházva, amelyet az 5Móz 1,16-18-ból vezetnek le.

Ugyanígy a társaság eszményképeit az Ószövetség bizonyosságtételeiből veszi, amelyek Izráel számára voltak érvényesek. Az Úr Jézus Krisztus tanításai a háttérbe szorulnak. Ezért köztük szó sem lehet a szabaddá tevő keresztyén igazságról.

Vannak azonban még más dolgok is, amelyeket Krisztus követőjének kifogásolnia kell, mert ezek ellentmondanak Urunk tanításainak:

1. Az Órtorony-hívőket tulajdon társaságuk sem tekinti Krisztus követőinek, hanem csupán jószándékú embereknek, akiknek reménységük van, hogy Isten országában élnek majd e Földön. Ezért az úrvacsorában, a kenyérben és a borban, ezek nem részesülhetnek.

2. Mivel az Órtorony-hívők nem Krisztus követői, ezért nem is állnak Isten kegyelme alatt, amely a mi Urunk Jézus Krisztusban való hitből származik. Törvényes előírásoknak vetik alá magukat, amelyek részint Mózes törvényéből származnak, részben pedig saját alkotásaik. A hívőt csak addig tűrik meg a gyülekezetben, míg ezeket az előírásokat megtartja.

3. Valamennyi Órtorony-hívő köteles saját számlájára házról házra járva az Órtorony-irodalmat árusítani. Ebből a célból különleges nyilvántartást vezetnek, amelyben pontosan följegyzik a havonta látogatással töltött órák számát, a leadott iratok jellegét és számát, és azok nevét és címét, akiket ismételten meglátogattak. Mindazokat, akik készek arra, hogy egyik-másik könyvet behatóbban tanulmányozzák, úgynevezett házi bibliatanulmányozó csoportokba

gyűjtik össze. Ezek a csoportok rendkívüli figyelem tárgyai, mert bennük látják szervezetük növekedésének ígérteit.

4. Az összejöveteleiket és az azokon folyó tevékenységeket felügyelők szabályozzák. Úgynevezett körzeti felügyelők látogatják meg félévenként mindegyik gyülekezetet, és vizsgálják meg minden egyes gyülekezeti tag tevékenységét. Ha azt hiányosnak találják, kivizsgálják az okokat. Ezen felül a körzeti felügyelők mindenkit fokozott tevékenységre biztatnak, miközben minden alkalommal egy héten keresztül, lehetőleg sok prédikátorral végzik a háztól házig való szolgálatot.

5. Az Órtorony-hit kizárja a Jézus Krisztusba vetett hitet. Ha az Isten országába való bemenetelünk bizonyos törvények megtartásától függ, akkor az többé nem Isten ingyen ajándéka, ahogyan azt Pál a Róma 8,1-2-ben leírja. Kell-e tehát csodálkoznunk, hogy az Órtorony-gyülekezetekben a félelem uralkodik, és a biblikus beszélgetés teljesen lehetetlen? Hiszen meg van írva az 1Jn 4,18-ban: „A szeretetben nincs félelem, sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet; mert a félelem gyötrellemmel jár; aki pedig fél, abban nem lett teljessé a szeretet.” De hogyan magyarázzuk ezt meg az Órtorony-hívóknak?

6. Az Órtorony-társaság lerontotta az Úr Jézus kereszthalálába vetett hitet. Saját bibliafordításaikban „kínzócsölöpöt” írtak a kereszthelyett. A kínzócsölöpöt egykor az amerikai indiánok használták, de a keresztyén egyháztörténet és az elfogadott bibliafordítások csak Urunk keresztségét ismerik. Így olvasható például az 1Kor 1,18-ban: „Mert a keresztről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik üdvözülünk, Istennek ereje.”

Ezért kell az Órtorony-hívókat elveszetteknek tekintelnünk, holott éppen azért csatlakoztak az Órtorony-társasághoz, hogy az örök életet megragadják.

7. Az Órtorony-szervezet az egész világon Izráel népének vetélytársaként lép színre. Azt állítja, hogy Isten az Ó népét mindörökké elvetette, és Izráel helyébe az Órtorony-szervezetet tette. Ezért azzal hiteti el véneit és felügyelőit, hogy Isten eljövendő földi országában ők lesznek a fejedelmek, ha hűségesek maradnak. Ez egyik legfőbb oka annak, hogy ezek a vezetők – olykor súlyos meggondolások ellenére is – hívek maradnak társaságuk istenkáromló tanaihoz.

Noha a Római levél 11. fejezetét az Órtorony-társaságban nem szokták magyarázni, föltételezhető, hogy ismerik ezt a fejezetet. Ezért Isten országának eljövendő ítéletében nem lesz mentségük, hogy mindezekről nem tudtak.

Kedves olvasó, ha te is az Órtorony-társaság félrevezetettjei közé tartozol, térj meg erről az útról, amely a veszedelembe visz!

Még van idő, hogy elfogadd Isten kegyelmét, amelyet ingyen, ajándékképpen kínál Jézus Krisztusban, és rátérj az igazság és az élet útjára. Mert meg van írva: „Ez az a kő, amelyet ti, az építők, megvetettetek, amely szegletkövé lett; és nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnek” (Csel 4,11-12). És más helyen: „hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, menyeeiké, földieké és földalattiaké; és minden nyelv vallja, hogy JÉZUS KRISZTUS ÚR az Atya Isten dicsőségére” (Fil 2,10-11).

Az Órtorony-társaság számításai az utolsó időkkel kapcsolatban

Az Órtorony 1879-ben jelent meg először angol nyelven, ezzel a megtévesztő címmel: „Zion's Watch Tower and Herald of Christ's Presence” – azaz: „Sion Órtornya, és Krisztus jelenlétének hirdetője”. Ez azt jelentené, hogy

Krisztus már visszajött a Földre, és közel a világ vége. Megjelenésétől fogva súlyos megtévesztés volt ez, hiszen Urunk visszajövele még ezután következik majd. Ezért szeretném itt magának az Úr Jézusnak a saját dicsőséges visszajövetelével kapcsolatos szavait idézni:

„Ama napok nyomorúsága után pedig a nap elsötétedik, a hold nem fénylik, a csillagok lehullanak az égről, és az egek erői megrendülnek. És akkor feltűnik az Emberfiának jele az égen, akkor jajgat a Föld minden népe, és meglátják az Emberfiát eljönni az ég felhőin nagy hatalommal és dicsőséggel. És elküldi angyalait nagy harsonaszóval, akik összegyűjtik az ő választottait a négy égtáj felől, az ég egyik sarkától a másik sarkáig” (Mt 24,29-31).

Tehát maga az Úr mondotta, hogy dicsőséges visszajövelekor mindenki számára nyilvánvaló események mennek majd végbe, összeköttetésben olyan látható jelekkel, amelyek miatt sír majd az egész föld minden népe. További nyilvánvaló tény lesz Krisztus akkor élő követőinek összegyűjtése.

Lehet-e ilyen hatalmas események mellett Urunk láthatatlan visszatéréséről beszélni – ahogy ezt az Órtorony évtizedek óta hirdeti? Nem! Krisztus dicsőséges visszajövele nyilvánvalóan még hátra van.

Így tehát az Órtorony, amely kezdettől fogva „Krisztus jelenlétének hirdetője”-ként nevezte magát, még sohasem hirdette Isten nevében az igazságot. Isten azonban nem hazudik, ahogy azt Pál a Róma 3,4-ben írja. Az úgynevezett „Órtorony-maradék”, ahogy magát nevezi, végül is szintén még az elragadtatásra vár, mert azt állítja, hogy tagjai az utolsók, akik Krisztus Testéből még itt vannak a Földön.

Mindez azt mutatja, hogy az Órtorony-társaság az utolsó időkkel kapcsolatos számításai nem mások, mint emberi félrevezetések. Az Órtorony valamennyi írása ma azon az

elméleten alapul, hogy *Jézus Krisztus 1914-ben láthatatlanul visszajött*, és azóta itt uralkodik a Földön.

Továbbá még ma is azt hirdeti az Órtorony-társaság, hogy az „első feltámadás” 1918-ban megtörtént (vö. 1 Kor 15,22), ugyanakkor ugyanabban az iratban tagadja, hogy az első feltámadáskor Krisztus még e Földön élő követői elragadtattak volna. Ezzel ismét ellene mond Isten Igéjének, amely az 1Thesszalonia 4,13-18-ban világosan leírja az első feltámadást.

Az Órtorony tanítása szerint tehát időbeli eltérés van az első feltámadás és a Krisztus Teste még élő tagjainak elragadtatása között. Krisztus még élő követői (akiket az Órtorony „maradék”-nak nevez), csak földi pályafutásuk beteljesedésével fognak elváltozni. Ez is tévtanítás, amelynek semmi bibliai alapja nincs. Mivel Krisztus visszajövele és Gyülekezetének elragadtatása még egyáltalán nem történt meg, ezért a mi Urunk Jézus Krisztusnak nem is lehet e Földön semmiféle teokratikus királysága, amely az Ő nevében, és láthatatlan jelenlétének alapján tevékenykedik. Pedig éppen ennek a teokratikus szervezetnek a létezésére hivatkozik az Órtorony-társaság minden cselekedetében. E szemlélet alapján tartja minden gyülekezetét diktatórikus kényszer alatt.

Mint minden más megtévesztés, úgy ez az úgynevezett teokratikus szervezet is erre a téves végső időszámítgatásra alapozza fölépítését. Láthatólag nem zavarja őket az, amit Urunk mennybemenetele előtt tanítványainak mondott: „Nem rátok tartozik, hogy megtudjatok olyan időpontokat vagy alkalmakat, amelyeket az Atya a maga kizárólagos hatalmával állapított meg” (Csel 1,7).

Az Órtorony-híradások szerint ennek az úgynevezett teokratikus szervezetnek a kiépítése 1919-ben kezdődött el, és húsz évig tartott. Ennél a salamoni templom építésére

hivatkoznak, amely a Biblia tudósítása szerint húsz évig tartott (vö. 1Kir 9,10, és 2Krán 8,1). Itt is visszaélnék Isten Igéjével, hogy általa egy tévtanításnak bibliai színezetet adjanak.

Hogy az Úr szavával éljünk, ez az úgynevezett teokratikus szervezet olyan ház, amely homokra épült. Ha biblikus vizsgálatnak vetjük alá, összeomlik, mint a kártyavár, és csak hamisan alkalmazott bibliai idézetek maradnak vissza. Csak megtévesztett emberek ragaszkodhatnak az Órtorony ilyen tévtanításaihoz, és fogadhatják el tőle az olyan örök élet ígérését, amely Isten országában paradicsomi állapotok között e Földön valósul meg.

Vajon nem tanultak-e az Órtorony-hívók a szüntelenül változó végső időszámításokból a mai napig semmit? Milyen nagy reménységgel néztek 1975 elé, amikor a világ hirtelen végét várták! Újra meg újra hangoztatták: Harmagedon bármikor eljőhet, mindennap és minden éjszaka. És újra nem jött semmi! Ebben az évben sem! Miért? Íme, a biblikus válasz: Az Újszövetség úgy írja le a világ végét, mint ami egy bizonyos idő alatt megy végbe majd, amikor a mi Urunk Jézus Krisztus Isten országának valamennyi ellenségét megsemmisíti. E végső idő alatt valamennyi halott feltámad majd (Jn 5,26-29), hogy az utolsó ellenség, maga a halál is, megsemmisíthetessék (vö. 1Kor 15,20-28).

Ez az időszak tehát körülbelül ezer évet fog át, amely idő alatt Urunk a feltámasztott szentjeivel együtt végrehajtja majd az isteni ítéletet, úgy, ahogy az a Jelenések 20,4-6-ban olvasható.

Mindez nem egy éjszaka alatt történik meg. Az Órtorony, amely efféle hazugságokat terjeszt, kezdettől fogva hamis prófétának bizonyult, és mint ilyen, Isten többi ellenségével együtt megsemmisítetik majd.

Az örök élet Isten ingyen ajándéka, kegyelmi ajándék,

amelyet a mi Urunk Jézus Krisztusba vetett hit által nyerhetünk el, ahogy az Úr maga mondta: „*Én vagyok az út, az igazság, és az élet, senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam*” (Jn 14,6). Aki tehát az örök életet keresi, annak ezen az úton kell járnia, mert minden más út tévút, és nem vezet az örök élethez.

Hermann Balz

TAGSÁGOM AZ ŐRTORONY-TÁRSASÁGBAN

W. J. Schnell ténybeszámolója

Kora délelőtt jól öltözött fiatalember megy végig a városzéli új lakótelep utcáin. Barna kézitáska van nála, és szinte minden ajtón becsönget. A háziasszonyok, akik ajtót nyitnak, azt hiszik róla, hogy ügynök, mindaddig, míg be nem mutatkozik, és azt nem mondja: „Szeretnék önnek az eljövendő királyságról beszélni. Hallott már az »Őrtoronyról?« Talán érdekelni fogja egyik vagy másik könyvünk, néhány márkáért itt hagyhatom önnél!”

Az asszonyok kételkedő kérdéseire kész válaszai vannak, és beszél nekik egy „királyságról”, és arról, hogyan menekülhetnek meg minden idők legnagyobb háborúja elől. A legtöbb háziasszony számára hamarosan terhes lesz udvarias, de kitartó beszéde, és inkább megveszi valamelyik könyvét, csakhogy szabaduljon tőle. De már a könyv megvásárlásával előjegyzésbe került a világ egyik leggyorsabban gyarapodó társaságának a tagságára – a „Jehova Tanúi” közé.

Naponként megfigyelhetjük „Jehova Tanúi”-t ma is, ahogyan az utcasarkokon árusítják folyóirataikat, az „Ébredjetek”-et és az „Őrtornyot”, valamint könyveiket. Könyveladásuk bámulatos eredményei arról tanúskodnak, hogy igen sok ember – aki egyébként keresztyénnek tartja magát – ezen az egyszerű módon kerül szoros kapcsolatba „Jehova Tanúi”-val.

Én magam is ilyen ember voltam. Hittem Jézus Krisztusban, és mégis, már fiatalon csatlakoztam ehhez a vallásos mozgalomhoz, és dolgoztam annak terjesztésén. Lassanként azonban megláttam, hogy ügybuzgóságom csupán a

Krisztussal való közösségem pótlékává lett. Túl későn jöttem rá, hogy robot lettem egy szörnyeteg szolgálatában – az „Őrtorony-társaság”-ében, – amely magát „Isten szervezetének” tartotta, hogy előkészítse az „Új világ-társaság”-ot.

Miután harminc éven át voltam a „Társaság” vezetőinek lelki és szellemi rabszolgája, most teljesítem ígéretemet, amelyet Istennek tettem, amikor végre átláthattam ezen a szervezeten. Szeretnék segíteni ennek a mozgalomnak a leleplezésében, amely magát keresztyénnek mondja – holott:

- az igazi keresztyénség minden formáját ördögi mesterkedésnek tartja;

- tagjait arra kényszeríti, hogy tagadják meg a katonai szolgálatot, s közben céljai érdekében a legbrutálisabb módszerek alkalmazására biztatja őket;

- szüntelenül és hangosan küzd a vallási élet szabadságáért, ugyanakkor zsarnoki módon igyekszik uralkodni tagjainak nemcsak tevékenysége, hanem még gondolatai fölött is;

- Krisztust Megváltójának mondja, ugyanakkor tagadja, hogy Ő mindenható Isten, és mindazokat üdvözíti, akik benne hisznek;

- gyakorlatlan idézi a Bibliát, nagyképpen beszél az eredeti szöveg jelentéséről, miközben tagjainak biblikus ismerete többnyire igen korlátozott – a legtöbbjüknek csak az „Őrtorony-társaság” által kiadott tankönyvek állnak rendelkezésére, és azokat a görög szavakat kell bemagolniuk, amelyek a „Diaglott” Bibliájukban, és az „Új-világ” fordításban megjegyzésként találhatók.

Isten színe előtt kezeskedem eme állítások igaz voltáért, mert magam mint tényeket éltem át őket. Lehet, hogy a „Jehova Tanúi”-nak a New-Yorki elegáns székházában ülő

vezetői azt mondják rólam, hogy soha nem ismertek, vagy hogy a kegyelemből kiesett, kitzasztott ember vagyok. Történetük tényeit azonban ők sem tudják semmissé tenni, amelyeket kis mértékben én is segítetttem előmozdítani.

1905-ben születtem az USA-beli Jersey City-ben. Mikor kilenc éves voltam, szüleim elvittek szülőföldjükre, Németországba, rokon látogatásra. Mielőtt visszatérhettünk volna, kitört az első világháború, és édesapámat, aki még nem kapta meg az amerikai állampolgárságot, behívták katonának a német hadseregbe.

Nem messze otthonunktól dühöngött a háború. Hosszú ideig semmit sem tudtunk apámról, de túlélte a háborút. A vidéket, ahol laktunk, később Lengyelországhoz csatolták, és 1921-ig nem engedték meg, hogy elhagyjuk lakóhelyünket.

Végül – több más menekülttel együtt – Berlinbe költöztünk.

Akkor 16 éves voltam. Már két évvel azelőtt elfogadtam Jézus Krisztust Megváltómnak, és bizonyos vagyok benne, hogy Ő akkor valóban a szívembe költözött. Családom más tagjaival együtt munkálkodtunk szellemi növekedésen, amikor meglátogatott egy férfi, aki bibliatanulmányokkal foglalkozó könyveket árult. Ő magát „bibliakutató”-nak nevezte. Elolvastuk a könyveket, meglátogattuk a helybeli „bibliatanulmányozó csoport”-ot és haladéktalanul csatlakoztunk hozzájuk.

Bibliatanulmányozás mellett házról házra jártunk, és beszélünk az embereknek Krisztusról. Tizenhét emberről tudok, akik elismerték, hogy az én bizonyágtételelem nyomán hittek Krisztusban. Az idő tájt még mit sem tudtam Charles T. Russelnek, ennek az amerikai bibliakutatónak Krisztust gyalázó tanairól, sem pedig követőjének és utódjá-

nak, a brooklyni bírónak, Joseph Franklin Rutherfordnak egyre növekvő befolyásáról.

Rutherfordnak „világméretű látomása” volt az „Örtony-Biblia- és Traktátustársaság”-ról. Az volt a véleménye, hogy célját a Társaság röpiratainak és könyveinek árusítása, illetve az abból befolyó jövedelem által érheti el. Az árusok – vakon engedelmes tagok – nem kaptak munkájukért fizetést. Én magam is az iskola után ezrével adtam el könyveket, amelyek ilyen izgalmas címetek viseltek, mint pl. „Milliók, akik most élnek, soha nem hálnak meg.”

Amikor 19 éves lettem, behívtak az akkori központi irodájukba, Magdeburgba, mert sikeres elárúsító voltam. A propagandájuk hathatós volta, a könyvterjesztésből száazék ígéréte és az új „Új-világ társaság” reménysége nem múlt el nyomtalanul az életemben. Egyre inkább elhanyagoltam a bibliatanulmányozást és az imádságot, és amikor a német iroda azzal bízott meg, hogy régóta szolgáló „véneket” megintsek, mert ellenálltak a Brooklynból jövő szigorú rendelkezéseknek, ezt is megtettem, és egészen rendjén valónak találtam.

A huszas évek elején az „Örtony-társaság” nyomdákat vásárolt, amelyek lehetővé tették, hogy olcsón nyomassák ki könyveik és folyóirataik egész áradatát. Ez az anyag, amelyet nyilvánosan árultak, és amelyet a „Jehova Tanúi” tanulmányoztak, a szervezet fő propaganda- és tanulmányi anyaga volt. Minden újabb toborzási terv, amelyet szentírási idézettel „szentesítettek”, megjelent ezekben a kiadványokban, és az engedelmes tagok azonnal végre is hajtották őket. Mindezt ma is éppen így csinálják.

A brooklyni központi iroda egyre fokozódó ellenőrzése, amely időszakos beszámolókbán, árusítási kimutatásokban és parancsoló hangú ellenőrök kiküldésében nyilvánult meg, végül is annyira visszataszított engem, hogy 1927-ben

visszatértem Amerikába, hogy az egész ügytől megszabaduljak.

Sikerült is hat éven át távol maradnom a mozgalomtól. A baj csak az volt, hogy apám és egyéb rokonaim, akik utánam jöttek Amerikába, aktív „Jehova Tanúi” voltak. Ők és a Társaság vezetői végül is visszatérésre kényszerítettek. Unsolásaiknak engedve „úttörő” könyvtáros lettem Georgiában, New York-ban, New Yersey-ben és Ohio-ban.

Sikeres könyvterjesztésem, és „bizonyoságtevő helyi csoportok” megalapítását végül is azzal jutalmazták, hogy 1937-ben Rutherford bíró személyesen meghívott, hogy a központi irodában dolgozzam. Ennek a szervezete ugyanolyan volt, mint a magdeburgi irodáé, még a kémrendszert illetően is, amelynek az volt a feladata, hogy bevádolják azokat a munkatársakat, akiknek gondolkodásmódja nem egyezett a szervezetével. Rövid ottani tartózkodásom után más feladatot kértem. Mind Németországban, mind Amerikában megfigyeltem, hogyan megy át lassanként a helyi „tanulmányi csoportok” ellenőrzése a központi iroda szervezői kezébe. Először írásos beszámolókat követeltek, majd a helyileg választott „véneket” a központi irodából kiküldött „szolgálatvezetőkkel” váltották fel. A bibliatanulmányozást felváltotta az „Örtorony” című folyóirat cikkeinek a tanulmányozása. 1938-ban azt követelte a Társaság, hogy „Jehova Tanúi”-nak minden egyes helyi csoportja kötelezze el magát: valamennyi központi rendelkezésnek és előírásnak engedelmeskedni fog a jövőben. Ezzel a Krisztushoz való személyes kapcsolat utolsó szikrája is eltűnt. Az új követelmény így szólt: föltétlen engedelmesség a „teokráciával” (istenuralom) szemben, és az „Új-világ társaság” felépítésével kapcsolatos nagyratörő terveik megvalósításában.

Ez az „Új-világ társaság” „Jézus Krisztusnak, a ki-

rállynak” szervezete lesz, aki – amint ők állítják – „1914-ben elkezdte a Földön az uralmát”.

Mindazok, akik „Jehova Tanúi”-hoz csatlakoznak, megmenekülnek az eljövendő harmagedoni csatában való elpusztulástól, és békességben élnek majd az ezeréves birodalomban. „Jehova Tanúi” tanítása szerint csupán a 144000 hűséges tanúságtevő jut a mennybe, és uralkodik majd a teremtet világ felett. Ezek közül ma még mintegy 20000-en élnek. Így tehát a 700000-nyi megkeresztelt tag közül 680000-nek be kell érnie azzal, hogy mind ma, mind a jövőben dolgozhatnak mennyei előljáróik számára.

Ez a tanítás ellentétben áll a János 14,3-mal és sok más igehellyel. „Jehova Tanúi” semmibe veszik a Szentháromságról, a poklóról – mint a bűnök büntetésének helyéről – a Jézus Krisztusban való hitről, amely által nyerjük el az örök életet – szóló tanításokat. Miközben tagadják a történelmi keresztyén hitet, azt állítják, hogy sajátos tanításuknak a Biblia az alapja.

Egyeseket vonzanak a „Jehova Tanúi”-nak a *tanai*, mások viszont e szervezet *refináltságának* az áldozatai. A tagtoborzás módszerei emlékeztetnek az agymosás technikájára. Amikor a következőkben leírom munkamódszerüket, nem meséket mondok, hanem saját tapasztalataimról számolok be:

Első lépés

Továbbadni egy könyvet vagy folyóiratot valakinek, aki nek még semmiféle kapcsolata nincs a „Jehova Tanúi”-val. A legtöbb embernek – köztük hitvalló keresztyéneknek is – túlságosan csekély a bibliaismerete ahhoz, hogy ennek a szervezetnek sajátos tanai nyugtalanítsák őket.

Második lépés

Biztatás az „Órtorony-társaság” kiadványainak olvasására és tanulmányozására. Ez többnyire a második látogatáskor történik, amelynek során a „jelölt” érdeklődését fokozzák azáltal, hogy drámai megjegyzéseket tesznek világrengető eseményekkel kapcsolatban, együttérzéssel beszélgetnek személyes problémáikról, és megnyugtató ígéreteket tesznek a „Királyságban való hit” által történő szabadítástól.

Harmadik lépés

Megpróbálják a „jelöltet” rábeszélni a hetenkénti „otthoni bibliatanulmányozásra”, amikor egy „Jehova Tanúja”-val együtt – nem a Bibliáról, hanem – az „Órtorony” kiadványairól beszélgetnek. Ez az olvasmányanyag megtölti a „jelölt” gondolatvilágát az Órtorony-társaság kifejezőmódjával és tanaival, míg végül úgy gondolkodik és beszél, mint a központi iroda mesterprédikátorai.

Negyedik lépés

Csatlakozás egy „prédikáló központhoz”, az érdeklődő jelöltek hetenként tartott tanító és oktató órájához. Ezeken a „Társaság” képviselője kérdés-felelet formájában oktatja őket. A hallgatók kikeresik a megjelölt igehelyeket, és elolvassák azokat a tanítás „alátámasztására”. A karácsonyi és húsvéti pogány szokásként leplezik le, amelyek – mint az ördög minden mesterkedése – elpusztulnak majd a harmagedoni csatában.

A „jelölteknek” a szociális helyzetükkel való elégedetlenségüket úgy kell beállítani, mint „a szellem természetes vágyakozását a királyság után”. Azt mondják nekik, hogy ezáltal még az Írásokat is teljesítik.

Ötödik lépés

Az „Órtorony-tanulmányi órák” vasárnaponkénti látogatása a „Királyság teremben”. Itt mélyítik el „Jehova Tanúinak” tanulmányait a kéthetenként megjelenő Órtorony alapján, amikor a kérdező olvasók figyelmét egy-egy cikkre irányítják, amely olyan egyszerűen adja meg a választ, mint valami kiskaté. A vezetők kifejezik reményüket, hogy a „jelölt” be fog lépni a „Királyságba”, ha megteszi a hatodik lépést.

Hatodik lépés

A „szolgálati összejövetel” hűséges látogatása, amelyen kiképezik a jelölteket a családlátogatásra, könyv- és folyóirat árusításra, és a végzett munkáról szóló pontos jelentéseknek a központi irodába való beküldésére. Ha a jelölt hűségesen átviszi a gyakorlatba is, amit tanult, akkor kész a hetedik lépésre.

Hetedik lépés

A vízbe való bemelegítés elnyerése, ami az „Isten szervezetebe” történő belépés külső jele. Ezzel a „jelölt”-et hivatalosan is kinevezik „a királyság hirdetőjé”-nek, az arról szóló örömhír szolgája lesz. A tag ekkor már bizonyosan benne van a „Királyságban”, ha hűséges marad a szervezet rendelkezéseihez. Akik kiváltképpen hűségesek és szorgalmasak, azok számára lehetőség nyílik, hogy egy kör vezetőjévé lépjenek elő, vagy hogy meghívják őket a központi irodába.

Elgondolható, milyen nagy sikere volt ennek a hét lépéses tervnek, ha figyelembe vesszük a tagok és „jelöltek” által szétosztogatott iratok nagy számát, ami 1957-ben több mint 55 millió iratot jelent a Föld 162 országában.

Az 1941-es évet azzal kezdtem, hogy a könyveiket és folyóirataikat a saját hasznomra kezdtem árusítani. Szükségem volt erre a mellékjövedelemre, és elkezdtem újra olvasni a Bibliát, az „Órtorony-magyarázatok” nélkül. A központi irodának nem tetszett a függetlenségem, és egymást követték a helytelenítések, bojkottok, szigorú felügyelet, majd fenyegetések, melynek vége az lett, hogy 1951-ben visszavonták „úttörő-állásomat”.

Rájöttem, hogy gondolataim és érzéseim oly mértékben összefonódtak a „Királyság” céljaival és reménységeivel, hogy a szervezet részéről való kárhoztatásom kis híján elvette az eszemet. Szívrohamot kaptam, alkoholban kerestem vigasztalást, és borzalmas depressziókat álltam ki.

Kétségbeesésemben egyszer egy egész éjszakán át imádkoztam. Megvallottam Istennek bűneimet, és könyörögtem, adjon szabadulást a „Társasághoz” való kötődésemből. Amikor reggel végre fölkeltem térdeimről, tudtam, hogy Isten győzelemmel ajándékozott meg.

1953-ban, harminc évvel azután, hogy magamat eladtam a „Jehova Tanúi”-nak, közzétettem első leveletem, amelylyel ezt a bámulatra méltó diktatúrát igyekeztem leleplezni. Azt írtam benne:

Csak egy módon lehet ettől a borzalmas rabszolgaságtól megszabadulni: száműzd magadtól „Jehova Tanúi”-nak mérgező irodalmát, fordulj egyenesen a Bibliához, és kérd Jézus Krisztust, adjon neked teljes felszabadulást és üdvbizonyosságot.

Komolyan figyelmeztetem mindazokat, akik még nem engedelmeskednek az „Órtorony” rendelkezéseinek! „Jehova Tanúi” minden egyes könyvének megvásárlása, irataik tanulmányozásával eltöltött minden egyes óra egy-egy szeme

annak a súlyos láncnak, amely észrevétlenül fonja körül lelküket, és végül rabszolgává teszi – az „Órtorony-Társaság”!

Teljes szívemből kívánom, legyen az én szomorú tapasztalatom figyelmeztetés az olvasó számára.